

พลีกรัก

บทที่ 14

“คุณป้าขอร้องมานะคะแม่ แม่ตามใจคุณป้าหน่อยเถอะนะคะ”
“ตามใจคุณป้าด้วยการไปเที่ยวกับเสี่ยทีนะหรือจ๊ะ แม่ว่าอย่าดีกว่านะ”

“แต่แม่ไม่ต้องไปกับเขาบ่อยๆ นีคะ นานๆ ไปสักครั้งก็ได้ ไปเถอะนะคะแม่”

“เอ...” คุณศรารามมองลูกสาวอย่างสงสัย “นี่หนูมาคะยันคะยอเคี้ยวเขี้ยวแม่ทำไมกันจ๊ะ แต่ก่อนหนูก็ไม่อยากให้แม่ไปกับเสี่ยที หนูไม่เคยเป็นอย่างนี้เลยนี่นา”

ศรียรงค์ทำสีหน้าออดอ้อน “น้อยเกรงใจคุณป้าคะ”

“อ้อ เข้าใจละ” คุณศรารามพยักหน้า “น้อยทำงานกับคุณป้า ฟังคุณป้าพูดทุกวันก็เลยจิตใจเอนเอียง”

“แม่ขา ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกนะคะ แต่ว่าน้อยไม่เห็นว่าจะมีอะไรเสียหาย แม่แค่แต่งตัวออกไปกับเสี่ย ทานข้าวกันแล้วก็กลับบ้านมันก็เท่านั้นเอง”

“มันจะไม่เท่านั้นนะซีจ๊ะ เสี่ยอาจจะคิดว่าแม่ชอบเขาแล้วทีนี้ถ้าเขามาชวนอยู่เรื่อยๆ แล้วแม่จะทำยังไง จริงๆ แล้วแม่ไม่ชอบปฏิเสธใครเพราะว่ามันจะเสียหน้าใจกัน แต่แม่ก็ทนแข็งใจปฏิเสธเสี่ยมาหลายหนจนเขาจะเลิกสนใจแม่แล้วซึ่งก็เป็นเรื่องที่ดี แม่ไม่อยากจะก่อปัญหาอีก”

“แต่น้อยรับรองว่าจะไม่มีปัญหา แม่เชื่อน้อยนะคะ”

“ลูกจะรับรองได้ยังไง ลูกยังเป็นเด็กไม่เข้าใจเรื่องของผู้ใหญ่หรอกจ๊ะ”

“ก็ไหนแม่เคยพูดบ่อยๆ ว่าเกรงใจคุณป้า...”

“นี่มันคนละเรื่องกันจ๊ะ” มารดาตัดบท

ศรียรงค์พกความผิดหวังกลับไปหาคุณป้า เธอแก้ตัวว่า

“แม่คงจะเขินคะ แต่ถ้าคุณป้าไปด้วย ไปถึงก็รับแม่ออกมาเลย แม่ก็คงจะไม่กล้าขัดใจ”

“แหม เรื่องมากจริง” คุณเฉลาบัน แต่แล้วก็เออออ
“เอาซี ยังไงก็ได้ ฉันจะไปรับแม่เธอที่บ้าน”

“แต่น้อยว่าถ้าจะให้ดี คุณป้าต้องทำที่เป็นชวนแม่ไปทานข้าว แล้วแอบนัดเสี่ยให้ตามไปเจอ หลังจากนั้นคุณป้าจะอยู่หรือว่าจะปลีกตัวออกมาก็แล้วแต่สถานการณ์ดีไหมคะ” เธอออกอุบาย

คุณเฉลาทำท่าคิด “เออ เข้าที ถ้างั้นป้าจะโทรหาเสี่ยไม่รู้ว่าจะว่างเมื่อไร”

แล้วคุณป้าก็มาที่บ้าน คุณศรารามรู้สึกแปลกๆ แต่ก็แต่งตัวนั่งรถออกจากบ้านตามคำชักชวน “ไปทานข้าวกันสักมื้อเถอะ นานๆ จะว่างพร้อมกันสักที”

พอจินนาทามาถึงบ้าน ศรียรงค์ก็โทรศัพท์บอกเจดโฉม แล้วอีกครู่หนึ่งญาติสาวก็พาร่างอ้วนท้วมตบตั้บขับรถมา เป็นรถรูปร่างบางเพรียวลมซึ่งทำให้นุชนรงค์ค่อนข้างใจที่ถูกรบกวน แล้วยังมีความรู้สึกต่อต้านกันมากก่อนเป็นทุนเดิม

“แหม พี่โฉมคะ รถคันนี้ดูมันใหญ่ไปนะ พี่โฉมน่าจะเปลี่ยนให้เล็กลงอีกสักหน่อย”

“พี่ก็คิดจะเปลี่ยนอยู่เหมือนกันแหละจ๊ะ รถคันนี้ขับมาตั้งหลายเดือนแล้วพี่เบื่อแล้วละ นุชจะซื้อต่อใหม่ละ หรือว่าพี่จะยกให้ฟรีๆ ก็ยังได้นะจ๊ะ คันละไม่กี่ล้านเรื่องเล็กจะตาย”

“ยกให้ฟรีๆ โอ้ มายก๊อด... เป็นไปได้หรือคะ ขนาดเงินไม่กี่บาทพี่โฉมยังไม่เคยทืบใครเลยจะมายกรถให้นุชฟรีๆ”

“เฮ้อ ก็เราเป็นญาติกันแท้ๆ นี่นา เวลาพี่ใจดีละก็จิตใจหายนะจ๊ะ จะบอกให้ ไม่เชื่อถามน้อยซิ”

ศรียรงค์ทำสีหน้าไม่ถูก

พอได้โอกาส เจดโฉมก็ปักหลักคุยกับชายหนุ่มอย่างเอาเป็นเอาตาย น้ำเสียงหวานเจ๋อแจ้วเสียงหัวเราะพลีระรื่น ความจริงเจดโฉมมีน้ำเสียงไพเราะ มันคนน่าฟังถ้าเธอไม่พูดเรื่องที่น่าเบื่อหน่าย นุชนรงค์คอยแหวะจนศรียรงค์ต้องหาโอกาสกระซิบปราม

“ปล่อยพี่โฉมคุยกับคุณจินนาทเถอะ พี่นุชอย่าไปขัดคอเลย พี่น้องทะเลาะกันต่อหน้าคนอื่นอายเขาออก”

“ฮึ หากคุณจินนาทมาที่ไรก็เจอแต่พี่โฉม อีกหน่อยเขาก็ไม่กล้ามาอีกเท่านั้นเอง”

ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีนะซี...

ระยะหลังๆ นี้ นินนาทก็มองเธอนานๆ ด้วยสายตาที่แสดงความ คับข้องใจ รวากับเขาและแม่รู้ว่าเธออยู่เบื้องหลังเจ็ดโคมและเสียทีที่ ครั้นชายหนุ่มจะเข้าไปใกล้อย่างจะพูดจาด้วย เธอก็ไม่ให้โอกาส รีบปลีกตัวห่างรวกกับกลัวว่าถ้าใกล้จนได้พูดจาแล้วเธอจะต้องแพ้ แพ้อะไรก็ไม่รู้

คุณศรธาพูดว่า “แปลกจังเลย คุณบ้ำรับแม่ไปทานข้าว แล้ว อีกไม่นานเสียทีก็มาถึง พออีกครู่เดียวคุณบ้ำก็เกิดจะมีธุระแล้วก็ทิ้ง แม่ไว้กับเสียหน้าตาเฉย แม่ไม่มีรถก็เลยต้องอาศัยให้เสียมาส่ง”

“หรือคะ” คนพึ่งตีหน้าชื่อแต่กลับหลบหูหลบตามีพิรุช

“ลูกว่าเป็นเรื่องบังเอิญหรือเปล่าจ๊ะ”

“ก็คงจะอย่างนั้นกระมังคะ” เสียงตอบอ้อมแอ้ม รีบพูดต่อไป ว่า “แต่เสียเขาก็น่ารักดีไม่ใช่หรือคะแม่ แล้วเขาก็เป็นผู้ใหญ่... เอ่อ แบบว่า...” ...เขาวัยเดียวกับแม่... “เอ่อ...แล้วก็ยังนับถืออยู่กับคุณ บ้ำ...”

“จ๊ะ เขาก็ดีอยู่หรือ”

“งั้นแม่คบเขาไว้ก็ไม่เสียหายอะไรนี่คะ”

“ถ้าจะคบเป็นเพื่อนกันละก็แม่คบได้ กลัวแต่เสียจะหวังอย่างอื่น แล้วจะผิดหวังเพราะว่าแม่ให้ไม่ได้”

“แม่อีกคิดมากไปได้ จำไม่ได้หรือคะแม่เคยบอกน่อยว่าสมัยนี้ ผู้หญิงผู้ชายคบกัน ไม่จำเป็นที่จะต้องมียะไรกันลึกซึ้ง เสียอาจจะนิยม ชมชอบในตัวแม่ อยากรไปไหนมาไหนด้วยกันแบบเพื่อนก็ได้คะ”

“จำ... แม่จำได้” เธอตอบยิ้มๆ

งานวันเกิดของแม่เธอเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นทุกวัน มีการจัดจอง สถานที่ในโรงแรมหรู แม่แม่ ‘เกรงใจคุณนินนาท’ แต่ก็ยอมคล้อยตาม ชักชวนเพื่อนๆ และญาติผู้ใหญ่ให้มาร่วมงานด้วย นุชนรงค์เอง เสนอที่จะแสดงการเต้นประยุกต์ให้ได้ดูกัน แล้วเสียงเพลงแจ๊ซก็ดังลั่น บ้านทั้งวัน สาวหนึ่งซักซ้อมจิ้งหะทำเต็นอยู่ในห้อง อีกสาวหนึ่งก็ โยกย้ายล้อเลียนอยู่ข้างล่างเวลาที่ทำงานบ้าน

ความจริงแม่ตั้งใจจะให้มีการทำบุญที่วัดแล้วทำอาหารรับประทาน กันในระหว่างแม่ลูกกับเพื่อนสนิทเท่านั้น แต่เป็นความคิดของพ่อตัวดี ที่จะให้จัดงานใหญ่ ทั้งยังบอกศรธาว่าไว้ได้เตรียมแหวนเพชรไว้ เพื่อ ประกาศข่าวดีต่อหน้าคนอื่น ๆ

โอ๊ย นึกแล้วเธอก็อยากจะให้ผู้ชายร่างสูงไปหน้าสะพานที่ในยาม ยิ้มก็คล้ายไม่เคยรู้จักความทุกข์ร้อนคนนั้นหายสาบสูญไปให้รู้แล้วรู้รอด

แล้วความคิดก็บึ้งขึ้นมา... ถ้าเสียมีโอกาสก่อนละ...

บางทีถ้าแม่รับแหวนเสียเพราะเกรงใจคุณบ้ำ... จริงซี... บางที พวกเขาอาจจะเปลี่ยนใจไม่แจ้งข่าวในงานก็ได้...

อย่างน้อยก็เลื่อนเวลาการตัดสินใจของแม่ที่จะตอบรับนายคนนั้น ต่อหน้าคนอื่น ๆ ออกไป

ศรธาแร้งก็เลยแกล้งเปรยกับคุณบ้ำว่า “คุณบ้ำคิดว่าเสียจะให้ อะไรเป็นของขวัญวันเกิดแม่คะ”

“น่อยก็แนะนำเสียเขาซิว่าควรจะให้อะไร”

เธอก็เลยพูดหน้าตาเฉย “มีคนเขาจะซื้อแหวนเพชรให้แม่ แต่ น่อยคิดว่าแม่น่าจะอยากได้ของเสียมากกว่านะคะ”

“หา... แหวนเพชรเซียวหรือ” คุณบ้ำ ทำตาลูก

หลานสาวพยักหน้า “คะ แหวนเพชรเม็ดใหญ่น้ำดีเสียด้วย เขาตั้งใจจะเอาชนะใจแม่ให้ได้จริงๆ”

“ใครกัน ไหนบอกว่าแม่เลิกไม่ได้รักชอบกับใครอยู่” คุณบ้ำ คาคัดัน

ศรธาแร้งหลบหูหลบตา “ก็แม่ไม่ได้ชอบตอบนี่คะ... แล้ว... พวกหนูก็ไม่ชอบด้วย... แบบว่า... เขาไม่มีอะไรเหมาะสมกัน... ไม่น่าจะไปด้วยกันได้เลย”

“ถ้าแม่เราไม่ชอบตอบก็คงไม่ยอมรับแหวนเพชรฝายนั้นหรือ แม่เราหัวแข็งจะตาย ลองไม่ชอบละก็ไม่มียะไรจะมาโน้มน้าวชักจูงได้ หรือ”

“แต่ก็ไม่แนเหมือนกันนี่คะ คุณบ้ำก็พูดบ่อยๆ ว่าแม่จะอายุสี่สิบ อยู่แล้ว แม่เองก็อาจจะรู้ซ้อ้นั้นแล้วเปลี่ยนใจก็ได้”

“ไหน บอกบ้ำมาซิว่าเขาเป็นใคร”

“เอ่อ... น่อยก็ไม่รู้จักชื่อเขาหรือคะ” เธอพูดไม่เต็มเสียง ไม่อยากเป็นคนขี้จู้ แต่ไม่รู้ว่าจะหลีกเลี่ยงได้ยังไง “แต่ว่าคุณบ้ำอย่า สนใจเลยคะ น่อยแค่อยากให้เสียชิงตัดหน้าให้แหวนแม่ก่อน เพราะ ถ้าปล่อยให้แม่รับแหวนจากคนๆ นี้ต่อหน้าแขกละก็มันก็คงจะสายเกินไป

จนแก้ไขอีกไม่ได้แล้ว...” เสียงเธออ่อนอ่อยอย่างวิตกกังวลเป็นที่สุด

คุณป้ามีสีหน้าคล้อยตาม กลัวเสียจริงว่าน้องสาวที่อายุกำลังจะครบสี่สิบจะไปคว่าคนไม่ดีมาเป็นสามี

“เอ... ไม่รู้ซีนะ แต่ว่าป้าจะลองถามเสียดู ไม่รู้ว่าเขาจะพูดยังไง”

แล้วเสียทีก็มาหาเธอที่บ้าน รับตัวออกไปให้ช่วยเลือกซื้อแหวนให้แม่

เพื่อให้ง่าย ศรีวราภรณ์จึงพาไปที่ร้านเดิม เจ้าของร้านและแม่สาวคนขายถึงกับมองตาค้าง ประหลาดใจหนักหนาที่แม่สาวกะโปโลที่เคยเดินผ่านร้านบ่อยๆ บางครั้งก็หยุดเกาะกระจกพินิจพิจารณาอัญมณีที่วางโชว์อยู่ตรงทางเดินแล้วพวกเธอปรายสายตามองอย่างดูแคลน ไม่กี่วันก่อนก็มากับชายหนุ่มรูปหล่อโก้หรู ในวันนี้ก็มากับอาเสียใหญ่ เลือกซื้อแหวนเพชรราคาแพงละนับแสนบาท

เธอเลือกอย่างพิถีพิถัน แบบสวยเก๋ที่ไม่เว่อว่าเพื่อที่แม่จะปฏิเสธไม่ได้ แต่พอรู้ราคาก็ใจหาย

“ไม่เบิ่งไล ไม่เบิ่งไล” เสียพูดอย่างใจดี จัดการจ่ายเงินด้วยบัตรทันใจ

สีหน้าเธอเจื่อนมองเขาเช่นซื้อจ่ายเงิน ดูเขาปิติยินดีเต็มอกเต็มใจ หรือว่าเธอจะต้องรับเขาเป็นพ่อเลี้ยงจริงๆ...

แล้วแม่จะว่ายังไงบ้างละนี่ โอ๊ย เธอไม่อยากจะคิด

พอออกจากร้านเธอก็พูดอ่อยๆ

“เสียคะ... เสียจะรับปากได้ไหมว่านี่เป็นการให้โดยไม่มีข้อผูกมัด แม่ไม่รู้เรื่องนี้ บางทีแม่อาจจะไม่ยอมรับก็ได้”

“อ้อ ล่ายซี ไม่เบิ่งไล ถ้าคุณสแกนไม่ยากล่ายผมก็ไม่ว่า”

แม่ใจดีพาลูกๆ ไปเลือกซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่สำหรับใส่ไปงานนุชนรงค์ต้องการชุดชั้นในใหม่ ขณะที่กำลังเลือกอยู่ ณัฒ ศรีวราภรณ์ก็หยิบบราเซียร์ที่มีหมอนบรจุของเหลวหนุนเสริมขึ้นมาดู

“ไม่รู้ว่าคุณเรื่องรอง สาวที่คุณนิพนาทเคยควงใช้เจ้านี้ช่วยหรือเปล่า คุณเธอมีขนาดนี้แน่ะ” เธอบอกพี่สาวพลางทำมือทำไม้ให้ดูนุชนรงค์ที่ไม่เคยจะสนใจใส่ของเสริมหันมาคว่าทันที “ดีละ ฉันจะลองใส่ดู”

ศรีวราภรณ์ร้องอ้อ

พี่สาวเรียกให้ดูทรวงอกล้นปรี่เมื่อใส่เสื้อที่มีหมอนรองเสริมอีกฝ่ายสั่นหน้า

“ตามสบายเหอะ น้อยไม่เอาด้วยหรือก”

“อย่างเธอขึ้นใส่แบบนี้ก็ตกลงตายเลย” พี่สาวประมาทหน้าแล้วพอถึงวันงาน สาวสวยก็มีทรวงอกนูนล้นปรี่ในชุดแพรประดับลูกไม้หรู

ศรีวราภรณ์เมียงมองดูมารดาแต่งตัว เสื้อชุดคอกว้างแน่นองค์เอ๋วอวดเรือนร่างสดสวยอย่างที่สาวๆ ทำอะไรไม่ได้ ผมถูกทำมาจากร้านไบหน้าสดใสได้รับการแต่งแต้มเล็กน้อย

เธออุ่นวายใจเพราะนึกถึงหนุ่มสองวัยที่เตรียมจะสวมแหวนให้แม่

“แม่สวยจังเลย เหมาะที่จะเป็นคุณนาย”

“โ๊ะเอ๊ย คุณนงคุณนายอะไรกัน” มารดาหัวเราะ

“จริงๆ นะคะ แม่สวยสง่าเหมาะกับ...เอ่อ ผู้ชายที่มีอายุสักหน่อย วันๆ ไม่ต้องทำอะไรแค่คอยปรนนิบัติเอาใจกันก็พอแล้ว”

คุณสคราญสีหนักระเรือ ใครคนหนึ่งเพิ่งจะโทรศัพท์ข้ามทะเลมาอวยพรวันเกิดและสัญญาจะกลับมาเร็วๆ นี้

“จริงหรือจ๊ะ”

“คะแม่ อย่างเสียทวียังเจี๊ย เขาก็ชอบชอบแม่”

อีกฝ่ายชะงัก มองลูกสาวอย่างแปลกใจ “นี่น้อยยังตั้งใจเสียทวียู่หรือจ๊ะ แม่ว่าเลิกคิดได้แล้วนะ”

เธอหน้าจ้อย เจียบไปแล้วก็ถามขลาดๆ “แม่คะ ถ้าเสียทวี่ให้ของขวัญวันเกิด แม่จะรับไหมคะ”

“เพื่อมิตรภาพก็ต้องรับซีจ๊ะ” เธอดึงลูกสาวมายืนหน้ากระจก “มานี่เถอะ แม่จะเนรมิตให้หนูเป็นสาวน้อยแสนสวย”

“อ๊วย ไม่เอาคะแม่ น้อยไม่เคยแต่งหน้า”

“อย่าดื้อซีจ๊ะ”

“แม่จะทำยังไงคะ น้อยว่าคงจะยาก...”

“ไม่ยากหรอกจ๊ะ” เสียงอ่อนๆ พูดพลางวาดสาลีไปทั่วใบหน้าใสๆ “ความจริงน้อยไม่ได้ด้อยกว่าหนูเลยแต่พี่เขารู้จักแต่งจึงสวยเด่นอยู่เสมอ แม่เห็นน้อยยังเด็กไม่ยอมให้ใครเข้ามาวุ่นวายกลัวว่าน้อยจะรับมือไม่ได้ ก็เลยปล่อยให้หนูกะโปโลอยู่อย่างนั้น แต่ว่าตอนนี้

หนูโตแล้วและวันนี้ก็เป็นวันพิเศษด้วยรู้ไหมจ๊ะ”

“รู้ค่ะ ก็วันนี้เป็นวันเกิดแม่”

“แล้วคุณนินนาทก็มีอะไรจะบอกพวกเราด้วยจ๊ะ”

เด็กสาวนั่งเงยบ ใจเต้นโครมครามเมื่อนึกถึงเรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้น คำพูดและท่าทีของแม่บอกให้รู้ว่าแม่กับนายคนนั้นร่วมกันเตรียมการไว้.....

แล้วแม่จะโกรธเธอเรื่องแหวนของเสี่ยทวิหรือเปล่า...

อาจารย์ไววิทย์ ชีระ และ นุศาก็แต่งตัวสวยโก้มาร่วมงานด้วย นุชนรงค์สดสวยซึ้งยังอวดหน้าอกอวบอ้อมจนเจดโคมต้องมองซ้ำแล้วซ้ำเล่า นุชนรงค์เองก็ไม่ยอมลดราให้เช่นกัน กระแนะกระแหว่า

“โอ้โฮ พี่โคมคะ เสือชุดนี้สวยจังเลย ลูกไม้บางๆ นี่เหมาะกับพี่โคมมาก... แต่ว่าอย่าขยับตัวแรงนะคะ ประเดี๋ยวมันจะปริเสียก่อน”

“ฮึ นี่ลูกไม้สวี้อย่างดีคงจะไม่ปริขาดง่าย ๆ หรือจ๊ะ นุชจ๋า แต่ว่าลูกไม้ก็ก๊อกรอยของนุชนะซีจ๊ะ ระวังมันจะขาดนะ”

สองสาวต่างวัยมีโอกาสเมื่อไรก็ต่อปากต่อคำทับถมกันต่อหน้าแขกหรือ

ศรียรงค์ทำให้ใครๆ ประหลาดใจ รูปลักษณ์ใหม่ที่มารดาเนรมิตให้ทำให้เธอได้รับคำชมไม่ขาด ไววิทย์มองยิ้มๆ อย่างเอ็นดูสนิทใจ “นี่ไม่ถึงเลยว่เด็กกะโปโลจะเป็นสาวแล้วและสวยขนาดนี้” ชีระมองแล้วมองเล่า “สวยจริง” ส่วนนุศาดูพูดแล้วพูดอีกว่า “ตัวเองสวยจริงๆ นะน้อย”

เธอทำหน้าที่เป็น “อย่ายอซี ชักชินแล้วนะ ประเดี๋ยวก็ได้ขา ขวิดทกล้มกันบ้างหรือ”

แม่รุ่นวายรับแขกเพราะเกือบทุกคนเป็นแขกของแม่ทั้งนั้น นินนาทถูกเจดโคมประกบข้างชวนพูดคุยอย่างติดพัน จนนุชนรงค์ทนไม่ได้ก็เข้าไปดึงชายหนุ่มออกมาเฉยๆ

เจดโคมค้อนควักไม่พอใจ พอจับตัวศรียรงค์ได้ก็ถามว่า

“นุชเค้าไปทำอะไรกับหน้าอกมานะ ดูแปลกๆ ชอบกล”

“อ้อ ยกทรงเสริมหมอนน้ำนะคะ พี่โคมใส่รีเปล่า พอจับแล้วเหมือนเนื้อจริงๆ เลย”

“อู๊ย ชั้นมีเยอะแล้วจะต้องใส่ทำไม” เจดโคมอุทาน มองตามร่างบางที่สมส่วนของญาติพี่น้อง คล้องแขนชายหนุ่มไปเที่ยวแนะนำกับคนนั้นคนนี้ พี่สาวใหญ่อดรู้สึกขวางหูขวางตาไม่ได้

ดีละ แม่น้องสาวคนสวย หลงตัวเองดีนัก...

นินนาทเคียงคู่กับนุชนรงค์ผู้ซึ่งทำท่าราวกับเจ้าหญิงในเทพนิยาย “ผมจะสวมแหวนให้คุณสคราญแทนพ่อของผม” คำกระซิบบอกเล่าของชายหนุ่มทำให้เธอแทบจะลอยจากพื้น

“นุชคิดอยู่แล้วเชียว คุณนินนาทไม่เห็นจะเหมือนแฟนของแม่สักนิด”

“ทำไมช่างคิดกันไปได้ว่าผมจะเป็นแฟนกับคุณแม่”

“นั่นซีคะ” เธอหัวเราะ รู้สึกว่าโลกนี้ช่างสดใสจริงๆ

นุชนรงค์เกาะแขนชายหนุ่มพาเดินเคียงคู่ไปแนะนำกับคนนั้นคนนี้ ไม่รู้ว่าสายตาของอีกฝ่ายกลับมามองหาเด็กสาวอีกคนหนึ่ง ซึ่งในวันนี้ดูผิดตาไปจนเขาต้องเหลียวมองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ศรียรงค์เองก็คอยจับตามองความเคลื่อนไหวของชายหนุ่มอยู่เช่นกัน แต่ด้วยความขุ่นข้องหวาดระแวงมากกว่าอย่างอื่น พอสบตากันเธอก็ค้อนให้แล้วเมินหน้าหนี

เนียเธอ จะสวมแหวนให้แม่ แล้วทำหน้าที่หล่อให้พี่นุชเกาะแขนยังกับเป็นหนุ่มไม่มีพันธะหัวใจอย่างนั้นแหละ

คนบ้า...!

พอได้โอกาสเขาก็เดินเข้ามาหา ใบหน้าสะอ้านยิ้มเห็นรอยยิ้มที่แค้น ประกายตาระริกวาววับ

“วันนี้หน่อยสวยจังเลย หรือรู้ว่าเป็นวันสำคัญ...”

เธอเซิดจมูกหันหนีไปทันที

“เราจะเป็นครอบครัวเดียวกันแล้วนะ ดีใจไหม” น้ำเสียงเจือหัวเราะยั่วเข้าดังตามหลัง

.....ไม่มีทางหรือ มันจะไม่เกิดขึ้น.....

อีกฝ่ายมองตามยิ้มๆ อีกไม่นานเธอก็จะรู้ความจริง

อยากรู้หนักว่าจะทำหน้าที่อย่างไร

คราวนี้หวังว่าเธอคงหัวเราะกับเขาอย่างสนิทใจได้สักที.....